

Η ΑΓΙΑ ΣΥΓΚΛΗΤΙΚΗ.

Η Αγία Συγκλητική, που η Εκκλησία μας γιορτάζει στις 5 Ιανουαρίου, γεννήθηκε το 270 μ.Χ στη Μακεδονία. Οι γονείς της, ήταν πλούσιοι και ευσεβείς Χριστιανοί. Προτίμησαν την Αλεξάνδρεια να εγκατασταθούν μόνιμα, γιατί εδώ είχαν ακούσει, ότι υπήρχαν περισσότεροι Χριστιανοί. Εκείνη την περίοδο Αρχιεπίσκοπος Αλεξάνδρειας, ήταν ο Μέγας Αθανάσιος, για τον οποίο είχαν ακούσει πολύ καλά λόγια. Έτσι, μόλις ξενιτεύτηκαν και εγκαταστάθηκαν, η πρώτη τους δουλειά ήταν, να τον γνωρίσουν. Αυτή τους η γνωριμία τους βοήθησε να γνωρίσουν καλύτερα τις Χριστιανικές Αλήθειες, αλλά και η κόρη τους Συγκλητική, να διδαχθεί σωστά το δρόμο της αρετής.

Κατάφεραν να τη μορφώσουν όσο καλύτερα μπορούσαν, δίδοντάς της συγχρόνως και Χριστιανική ανατροφή. Από νωρίς άρχισαν να φαίνονται τα πλούσια ψυχικά της χαρίσματα, που την έκαναν να ξεχωρίζει από τους συμμαθητές της. Όμως, και η σπάνια σωματική της ομορφιά, ήταν για τους νέους της εποχής, μια διαρκή πρόκληση. Τα προξενιά, έφθαναν στους γονείς της το ένα μετά το άλλο και πολλοί ήταν οι νέοι, που τη ζητούσαν σε γάμο. Την ίδια άποψη είχαν και οι γονείς της, που τη θεωρούσαν έτοιμη για γάμο και άρχισαν διακριτικά να την πιέζουν. Μάλιστα δε, για να την πείσουν, χρησιμοποιούσαν το επιχείρημα, ότι θέλουν απογόνους στην οικογένειά τους.

Η κατά πάντα, όμως, άσφογη Συγκλητική, δε συμφωνούσε καθόλου με την άποψη των γονιών της. Την ενδιέφερε ο Ουράνιος Νυμφίος Χριστός και Αυτόν, ήθελε να υπηρετήσει. Έτσι, τα δάκρυα των γονιών και των συγγενών, δεν τη συγκινούσαν ιδιαίτερα. Ζούσε ασκητική ζωή, με συνεχή προσευχή, αλλά και νηστεία. Μάλιστα δε, για τη νηστεία έλεγε, ότι είναι το μοναδικό γιατρικό, για το σώμα και τη ψυχή. Τη θεωρούσε δε μια, από τις μεγαλύτερες αρετές.

Όταν δε, μετά από λίγο διάστημα πέθαναν οι γονείς της, χάρισε την περιουσία της στους πτωχούς και τα ορφανά της Αλεξάνδρειας και έφυγε από την πόλη. Εγκαταστάθηκε σε έρημη τοποθεσία ιδρύοντας Μοναστήρι, που εφάρμοζε τους δικούς της ασκητικούς κανόνες. Πλήθος δε γυναικών την ακολούθησαν, που επέλεξαν να μονάσουν μαζί της. Ήταν για όλες παράδειγμα και υπόδειγμα Μοναχής και τις ευχαριστούσε να συνομιλούν μαζί της και να ασκούνται στην υπακοή και την ταπείνωση. Φρόντιζε πάντα, να μη βλέπει κανείς την προσωπική της ζωή και τα έργα της, γιατί δεν ήθελε καμιά ανθρώπινη διαφήμιση. Ο στόχος της ήταν, όχι μόνο πώς θα κάνει το καλό, αλλά πώς, θα το κρύψει από τους άλλους. Ήταν, έτσι, γεμάτη από πίστη και έλαμπε από χαρά και ταπείνωση. Όσο δε περνούσε ο χρόνος, άρχισαν να ανθίζουν οι αρετές της και οι ευωδίες τους έφθαναν, σε όλους τους ανθρώπους.

Ήταν δε, πάντα πρόθυμη να συμβουλέψει, αλλά και να διδάξει τις μοναχές, όταν εκείνες της το ζήτηγαν. Έτσι, όταν, κάποια στιγμή τη ρώτησαν πώς πρέπει να πολεμούμε το διάβολο, Εκείνη, τους έδωσε την εξής απάντηση: « Πρέπει να γνωρίζουμε, ότι όσο ανεβάνουμε τα πνευματικά σκαλοπάτια, τόσο ο διάβολος προσπαθεί να μας πολεμήσει με τις παγίδες του. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε πάντοτε άγρυπνες στους λογισμούς, που συχνά μας πολεμούν. Ο εχθρός μας, προκειμένου να γκρεμίσει τον οίκο της ψυχής μας, ή από τα

θεμέλια τον γκρεμίζει, ή από τη σκεπή. Δένει πρώτα το νοικοκύρη και μετά κυριεύει, όλα τα πράγματα του οίκου. Το θεμέλιο της ψυχικής μας οικίας είναι τα καλά έργα. Η σκεπή είναι η πίστη μας και τα παράθυρα είναι οι αισθήσεις μας. Αυτά χρησιμοποιεί, προκειμένου να μας πολεμήσει ο εχθρός μας. Γι' αυτό, όποιος στέκει να προσέχει να μην πέσει. Γιατί αυτός που έπεσε, έχει μόνο μια φροντίδα, πώς να σηκωθεί. Ενώ, αυτός που στέκει πρέπει να φυλάγεται συνέχεια, για να μην πέσει. Κανείς από μας δεν πρέπει να κατηγορεί τον πεσμένο, αλλά να φοβάται για τον εαυτό του, μήπως γλιστρήσει και πέσει στο βάθος του γκρεμού. Όμως, για εκείνο που στέκει, υπάρχει διπλός ο φόβος, αλλά και ο κίνδυνος. Όταν τον πολεμά ο εχθρός του, να μην ολιγοψυχήσει και επανέλθει στα παλιά του πάθη, αλλά και να προσέχει, να μην εξαπατηθεί από την υπερηφάνειά του. Ο εχθρός μας, αφού μεταχειριστεί όλα του τα όπλα, αφήνει τελευταίο την υπερηφάνεια. Είναι το μεγαλύτερο καταστρεπτικό δηλητήριο, με το οποίο, ποτίζει την ψυχή μας. Την κάνει να φαντάζεται, ότι γνωρίζει εκείνα, που δε ξέρουν οι άλλοι και να πιστεύει, ότι ξεπερνά τους άλλους στις νηστείες και ότι έχει περισσότερες αρετές. Το χειρότερο δε, την κάνει να ξεχνά, τις δικές της αμαρτίες. Η αιτία της υπερηφάνειας είναι η παρακοή και το γιατρικό της, είναι η υπακοή...».

Γι' αυτή της τη διδασκαλία, αλλά και τη συμπεριφορά γενικότερα, τη φθόνησε θανάσιμα ο διάβολος, που προσπαθούσε να βρει τους δικούς του διαβολικούς τρόπους, να την εξοντώσει. Έβλεπε, ότι η Οσία Συγκλητική είχε χωθεί για τα καλά στα δικά του χωράφια, αφαιρώντας του καθημερινά τμήματα, από την ανθρώπινη περιουσία του. Έπρεπε να βρει γρήγορα τρόπους, να την βγάλει από τη μέση, χτυπώντας την στο σώμα κατάλληλα. Της έδωσε τέτοιο πόνο στα εντόσθια της, που δε μπορούσε κανείς να τη βοηθήσει. Στη συνέχεια της πλήγωσε τον πνεύμονα και θα μπορούσε εάν ήθελε, να τη θανατώσει. Όμως αυτό ήθελε να το πετύχει με αργούς ρυθμούς, προκειμένου να την τυραννήσει περισσότερο.

Οι πόνοι για την Οσία ήταν ανυπόφοροι και ο πυρετός της κρατούσε συνέχεια συντροφιά. Έτσι, καθημερινά υπόφερε και έλιωνε σαν κερι. Την αρρώστια της την αντιμετώπιζε μεγαλόψυχα και δεν κατάπεσε, αλλά ούτε και λιποψύχησε. Όμως, είχε το κουράγιο και τη δύναμη να συμβουλευεί τις μοναχές, που έδειχναν να τα έχουν χαμένα. Μάλιστα δε τους έλεγε: « ότι δεν πρέπει ποτέ να είναι αμέριμνες οι ψυχές, που είναι αφιερωμένες στο Θεό, γιατί βοηθούν τον εχθρό, να ακονίζει τα δόντια του. Δεν υπάρχει κακός άνθρωπος τους έλεγε, που να μην έχει μέσα του μια σπίθα από καλοσύνη. Όπως, δεν υπάρχει και καλός, που να μην έχει μέσα του κάποια κακία. Πάντοτε συμβαίνει να βρίσκεται μέρος του καλού στους κακούς ανθρώπους, όπως υπάρχει και μέρος κακού στους καλούς ανθρώπους».

Είχε, έτσι, το κουράγιο και τη δύναμη να συμβουλευεί τις μοναχές, οι οποίες την άκουγαν με ανοιχτό το στόμα. Όμως, κάποιος ενοχλούνταν και ήθελε να της το κλείσει, αφαιρώντας της έτσι τη δυνατότητα να ομιλεί. Τα σωτήρια λόγια της Οσίας εξόργιζαν περισσότερο το διάβολο, που, όσο την έβλεπε να ανδρειώνεται, του κακοφαινονταν. Έβλεπε, ότι την τυραννική του εξουσία συνέχεια τη νικούσε η Οσία και αυτός να κάθεται με σταυρωμένα τα χέρια, δεν το δέχονταν. Αποφασίζει να της χτυπήσει τα όργανα της φωνής, προκαλώντας της ολική αφωνία. Έτσι, δεν ήταν δυνατόν να χρησιμοποιεί πλέον, το προφορικό λόγο και να συμβουλευεί τις μοναχές. Όμως και απ' αυτή τη πληγή, υπήρξε όφελος για τις μοναχές. Οι σωματικές της πληγές, τις δυνάμωνε περισσότερο στην αρετή και τους γιάτρευε, τις πληγωμένες τους ψυχές.

Τέλος, και αυτές τις σχέσεις της Οσίας με τις μοναχές, ήθελε να κλονίσει ο διάβολος, γιατί τον ενοχλούσαν αφάνταστα. Καταστρώνει λοιπόν το διαβολικό του σχέδιο, χτυπώντας με νέα πληγή την Οσία. Της σαπίζει ένα δόντι, και το σάπισμα επεκτείνεται σε

Η Αγία Συγκλητική.

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Σάββατο, 10 Δεκέμβριος 2011 05:00 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 08 Απρίλιος 2013 02:35

όλο της το σαγόνι. Μια βαρεία δυσσομία, έβγαινε από το στόμα της. Οι μοναχές που την φρόντιζαν, δε μπορούσαν να την πλησιάσουν. Σκέφτηκαν να καλέσουν γιατρό, μήπως και μπορέσει και την βοηθήσει. Εκείνη, δεν ήθελε να το ακούσει και τους έλεγε με νοήματα: « να μη βλέπεται αυτό που φαίνεται, αλλά να ζητάτε αυτό, που κρύβεται».

Τρεις ολόκληρους μήνες, αγωνίστηκε η Οσία, με τις ανυπόφορες πληγές της. Η σωματική της δύναμη χαλάρωνε κάθε μέρα, γιατί δε μπορούσε να βάλει τίποτα στο στόμα της, αλλά και να κοιμηθεί από τους πόνους. Μάζεψε τις μοναχές και τους είπε, ότι σε τρεις μέρες, θα φύγει από κοντά τους. Έτσι την τρίτη μέρα, εγκατέλειψε την παρούσα ζωή και κέρδισε την Αιώνια, που είναι η Βασιλεία των Ουρανών.

Απολυτικό της Αγίας:

Σοφία και χάριτι κεκοσμημένη σεμνή, ακλόνητος έμεινας ως ο Ιώβ ο κλεινός, εχθρού επιθέσεσιν. Όθεν Συγκλητική σε η ουράνιος δόξα, δέδεκται μετά τέλος ως παρθένον φρονίμην. Εν τη των μεμνημένων σου, αεί μνημόνευε.

Ακούστε το απολυτικό της Αγίας:

{mp3}01_05_sygklhtikhs{/mp3}

ΠΗΓΕΣ:

1. Εκδόσεις, «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ», Η Αγία Συγκλητική, Χαραλάμπους Δ. Βασιλοπούλου.
2. Απολυτικά Αγίων, Bysmusic.gr, π. Νικόδημος Καβαρνός.

Το βίο της Αγίας Συγκλητικής τον αφιερώ νω:

Στην εγγονή μου Μαρκέλλα και στους γονείς της, με την ευχή, να τους προστατεύει η Χάρη Της.

Σπήλι, Δεκέμβριος 2011.

Σταυριανάκης Κωνσταντίνος του Βασιλείου.

Θεολόγος, πρώην Διευθυντής, Γενικού Λυκείου Σπηλίου.

Η Αγία Συγκλητική.

Συντάχθηκε απο τον/την Σταυριανάκης Κωνσταντίνος

Σάββατο, 10 Δεκέμβριος 2011 05:00 - Τελευταία Ενημέρωση Δευτέρα, 08 Απρίλιος 2013 02:35

{JComments ON}